

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3232/2017. (X. 3.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 41.Pf.633.959/2016/3. számú jogerős ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A jogi képviselővel eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Fővárosi Törvényszék 41.Pf.633.959/2016/3 számú jogerős ítélete, valamint azzal összefüggésben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 5.P.52.793/2015/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Alkotmányjogi panaszának kiegészítésében ezen felül az indítványozó kezdeményezte, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 28. § (1) bekezdése alkalmazásával a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kktv.) 15/A. § (1)–(5) bekezdéseinek, 15/C. § (1)–(2) bekezdéseinek, valamint a Fővárosi Önkormányzat Budapest főváros közigazgatási területén a járművel várakozás rendjének egységes kialakításáról, a várakozás díjáról és az üzemképtelen járművek tárolásának szabályozásáról szóló 30/2010. (VI. 4.) Főv. Kgy. rendeletének (a továbbiakban: Rendelet) az Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatát is folytassa le.
- [2] Kérelmét az indítványozó az alkotmányjogi panaszában, illetve annak kiegészítésében az Alaptörvény I. cikkének, XIII. cikkének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmére alapította.
- [3] 2. Az indítványozó 2012. február 1-je és 2012. június 29-e között összesen 24 alkalommal lejárt parkolójeggyel, vagy érvényes parkolójegy nélkül várakozott Budapest V. kerület egyes részein. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló perben a felperes Belváros-Lipótváros Főváros V. kerület Önkormányzata (továbbiakban: Önkormányzat) ezen parkolási eseményekből eredő igényét érvényesítette az indítványozóval mint a perben érintett gépjármű üzemtartóijával szemben. Az elsőfokú bíróság a keresetben megjelölt 410 000 Ft tőkeösszeg (parkolási díj és pótdíj), valamint 90.000 Ft perköltség (felperes ügyvédi munkadíja és a fizetési meghagyásos eljárás díja) tekintetében marasztalta az indítványozót, a felperes ezt meghaladó perköltségigényét az ügyviteli díj, adatlekérdezési díj és készkiadás tekintetében nem találta megalapozottnak.
- [4] A bíróság ítéletében felvett pertörténet alapján a per megindítására az alábbiak szerint került sor. A parkolási események kapcsán az ellenőrzést és a parkolási díj és pótdíj (továbbiakban: parkolási bírság) kiszabását a Fővárosi Közterületi Parkolási Társaság (továbbiakban: FKPT) végezte, továbbá az FKPT küldte ki az ezekhez kapcsolódó fizetési felszólításokat és kérelmezte az eljáró közjegyzőnél a fizetési meghagyás kibocsátását 2012. december 19. napján. A közjegyző a fizetési meghagyást 2012. december 21-én bocsátotta ki, ezzel szemben az indítványozó 2013. január 23-án ellentmondással élt, amely következtében az eljárás perré alakult az alábbiak szerint.
- [5] Tekintettel arra, hogy 2012. december 31. napján az FKPT megszűnt, az Önkormányzat határidőben érkezett előkészítő iratában a kereseti kérelmet fenntartotta, és tájékoztatta a bíróságot az FKPT megszűnésének tényéről, és arról, hogy annak jogutódjaként perbe kíván lépni. A bíróság az aktanyomatot a közjegyző részére visszaküldte azzal, hogy az eljárás félbeszakadását és a jogutódlást állapítsa meg, ezek hiányában az eljárás nem alakul perré. Ezek megtörténte után a közjegyző ismét megküldte az aktanyomatot a bíróságra, de az a Pp. 112. § (1) bekezdésére történő tájékoztatással (amely szerint az eljárás félbeszakadásával minden határidő megszakad, ennek megszűnésétől pedig a határidők újrakezdődnek, és aminek következtében az eljárási határidők újbóli megnyílására okot adó valamennyi határozatot a felekkel újra közölni kell) visszaküldte azt a közjegyzőnek, így az eljárás továbbra sem alakult perré. A közjegyző a fizetési meghagyást újra kézbesítette a kötelezett részére, aki 2013. november 13-án ismét ellentmondással élt, erre tekintettel a közjegyző megállapította, hogy

az eljárás perré alakult, azonban mivel ellentmondásában az indítványozó fizetési meghagyásos eljárás megszüntetése iránti, és eljárási szabálysértésre vonatkozó kérelmei tárgyában a közjegyző nem döntött, a bíróság 2014. január 14. napján kelt megkeresésében arról tájékoztatta a közjegyzőt, hogy az eljárás továbbra sem alakult perré. A közjegyző a fenti kérelmet és az indítványozó e döntéssel szembeni fellebbezését jogerős végzésével elutasította.

- [6] Az e döntéssel szemben előterjesztett fellebbezés nyomán a Veszprémi Törvényszék a végzést – az illetékfizetésre kötelező rész kivételével – helyben hagyta, így a közjegyző végzéssel ismételtén megállapította, hogy az eljárás perré alakult. Ezt követően a bíróság felhívására a felperes úgy nyilatkozott, hogy a 2014. december 18. napján előterjesztett előkészítő iratot a jogutód nevében előterjesztett iratnak kéri tekinteni, ezért a bíróság tájékoztatta a közjegyzőt, hogy a kibocsátott fizetési meghagyáson a jogosult nevének kijavítása szükséges. Miután a közjegyző a jogosult nevét végzéssel kijavította, a bíróság intézkedett a per kitűzése iránt.
- [7] Az indítványozó részben eljárási természetű kifogásokra hivatkozva, részben érdemi érvelést előterjesztve elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan pedig a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Az eljárási kifogások tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a per megszüntetésének a Pp. 318. § (1) bekezdés a) pontja szerint, illetve a Pp. 157. § a) pontja szerint nem volt helye, a jogutódlás megállapítására helyesen került sor, a felperes az FKPT jogutódja, az FKPT jogosult volt a parkolási bírság iránti igényt az alperessel szembeni fizetési meghagyásos eljárás kezdeményezésével érvényesíteni, valamint az indítványozó eljárás szabálytalansága iránti kifogása alaptalan. Az indítványozó érdemi érvelésében egyfelől a követelés elévülésére hivatkozott, másfelől vitatta a szabálytalan parkolás tényét is. Előbbi érvelése tekintetében a bíróság megállapította, hogy nincs jelentősége annak, hogy a fizetési felszólítások átvételét a felperes nem igazolta tértivevénnyel, hanem pusztán a postázás tényét bizonyította a postakönyv bemutatásával, mivel ezáltal a Kktv. 15/D. § (1) bekezdésében foglalt 60 napos jogvesztő határidőn belüli megküldés tényét (nem pedig a címzett általi átvételt) megfelelően igazolta. Rámutatott, hogy az elévülést a fizetési felszólítás csak abban az esetben szakítja meg, ha az a kötelezettel közlésre is kerül, aminek igazolására a postakönyv valóban nem alkalmas, így az elévülés megszakadása önmagában a fizetési felszólítás megküldésével nem következett be. Azonban, mivel a 60 napon belüli megküldés törvényi feltételének teljesülését a fentiek szerint bizonyítottnak látta, az elévülést pedig a követelés bírósági úton történő érvényesítése is megszakítja, és a fizetési meghagyás iránti igény benyújtására a vitatott parkolási eseményektől számított, a Kktv. 15/C. § (3) bekezdésében írt egy éves elévülési időn belül sor került, a követelés nem évült el. Osztotta a felperes arra való hivatkozását is, hogy „jogszabály nem tiltja, hogy a fizetési felszólításban a tőkekövetelés (parkolási díj és pótdíj) mellett a jogosult egyéb költségkövetelést is megjelöljön, így a fizetési felszólítás tartalma alapján az nem ütközik jogszabályba”.
- [8] A szabálytalan parkolás ténybeli alapját vitató indítványozói érveléssel kapcsolatban pedig az elsőfokú bíróság, amint azt a perleírásban a másodfokú bíróság is rögzítette, úgy foglalt állást, hogy „a felperes az általa – a parkolási eseményről – csatolt fényképfelvételekkel és adatlapokkal azok azonos tartalmára figyelemmel hitelt érdemlően igazolta, hogy a követelés alapja fennáll, azaz, hogy a megjelölt időpontban az alperes tulajdonában álló gépjármű a jogszabályban meghatározott területen, díjfizetési kötelezettség alá eső időtartamon belül érvényes parkolójegy nélkül, lejárt parkolójeggyel várakozott. Ezzel szemben a bizonyítási teher átfordulása útján az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a megjelölt időpontban érvényes parkolójeggyel parkolt a megjelölt várakozóhelyen, illetve a megjelölt időpontban és helyszínen nem parkolt.” Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Utalt továbbá arra, hogy az alperes azt az állítását sem bizonyította, hogy a parkolási események helyszínén csupán várakozott. Osztotta a felperes azon hivatkozását, mely szerint a csatolt fényképfelvételeken nem látható olyan személy, aki a gépjárműben várakozott volna; és azt, hogy a 24 parkolási eseményből 19 esetben az alperes rendelkezett parkolójeggyel, úgy értékelte, hogy az indítványozó tudott arról, hogy parkolási szolgáltatást vesz igénybe, azonban a parkolójegye lejárt, és az ennek ellenére nem került meghosszabbításra. Mindezekre tekintettel állapította meg a bíróság, hogy a felperes Önkormányzat a becsatolt okirati bizonyítékok alapján a bizonyítási kötelezettségét teljesítette, és erre figyelemmel állapította meg a keresetlevélben foglaltakkal egyezően a tényállást és marasztalta az indítványozót.
- [9] Az indítványozó fellebbezése következtében másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a támadott jogerős ítéletében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, azt, továbbá az irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket helyesen értelmezve és a bizonyítékokat okszerűen értékelve megalapozott és helytálló döntést hozott. Tekintettel arra, hogy az indít-

ványozó a fellebbezésében lényegében a korábbi eljárásban előadottakat és elbíráltakat ismételte meg, a fellebbezés kapcsán mindössze néhány, a közjegyzői iratok bekérésével, és többszöri visszaküldésével kapcsolatos indítványozói (eljárási) kifogásra reflektált külön; megállapította, hogy az azokat elrendelő – a per folyamatba helyezésével kapcsolatos körülményeket tisztázó, korábban részletezett – végzések ellen az irányadó jogszabályok alapján nincsen helye jogorvoslatnak, és azok kapcsán az indítványozónak a Pp. 157. § a) pontja alapján történő megszüntetési hivatkozása is alaptalan. Kitért továbbá az indítványozónak az elévüléssel és a fizetési felszólítás tértivevény nélkül történő postázásával kapcsolatos jogi álláspontjának értékelésére, illetve a fizetési felszólítás tartalmával kapcsolatos indítványozói kifogásokra is. Megállapította továbbá, hogy bár a fellebbezésében az indítványozó a kisértékű perekre vonatkozó határidők megsértésére is hivatkozott, azonban azok megsértése – figyelemmel arra is, hogy az indítványozó erre vonatkozóan érvelést nem fejtett ki – a rendelkezésre álló iratok alapján nem volt megállapítható. Mindezekre tekintettel a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

- [10] Az indítványozó alkotmányjogi panaszát a jogerős döntéssel szemben nyújtotta be, az elsőfokú bíróság döntésére is kiterjedően a döntés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve. Indítványa kiegészítésében az indítványozó a Kktv. és a Rendelet alaptörvény-ellenességére vonatkozó korábbi érvelését kiegészítve kezdeményezte az Abtv. 28. § (1) bekezdése szerinti áttéréssel történő, a nevezett jogszabályok ügyében alkalmazott rendelkezéseinek Alaptörvénnyel való összhangjára irányuló vizsgálat lefolytatását is.
- [11] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban, illetve annak kiegészítésében lényegében a közjegyzői és a bírósági eljárásban is felhozott és elbírált érveit, kifogásait ismételte meg a felperes személyében bekövetkezett jogutódlás és annak tisztázása körüli eljárási, és anyagi jogi jogszerűségi kifogásai, a bíróságoknak az elévüléssel kapcsolatos érvelésével ellentétes állásfoglalása, valamint a parkolási bírság kiszabásának jogalapja, azaz a szabálytalan parkolás tényének bizonyítottsága tekintetében. Ezek álláspontja szerinti jogszerűtlen elbírálása az Alaptörvény I. cikkének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek sérelmét okozták. Beadványaiban a korábbi eljárásokhoz képest új elemként a Kktv. és a Rendelet szabályai kapcsán az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése és XIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító érvelése jelent meg, ugyanakkor ezen rendelkezések vizsgálatát nem az Abtv. 26. § (1) bekezdésében foglaltakra alapított alkotmányjogi panasz keretén belül, hanem az Abtv. 28. § (1) bekezdésének alkalmazására irányuló kezdeményezés útján kérte.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ezekkel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [13] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés a)–f) pont] megfelelő.
- [14] Az indítványozó jogi képviselője a támadott ítéletét 2016. október 4-én vette át. Az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszt ezen időponthoz képest az Abtv. 30. § (1) bekezdésében írt 60 napos határidőn belül, 2016. december 5-én adta postára.
- [15] Az alkotmányjogi panasz – illetve annak kiegészítése – az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt további formai követelményeknek eleget tesz. Megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [I. cikk, XIII. cikk, XXIV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései], és kifejezett kérelmet tartalmaz a Fővárosi Törvényszék, valamint azzal összefüggésben a Pesti Központi Kerületi Bíróság támadott döntése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére. Az indítvány és annak kiegészítése a hivatkozott alaptörvényi rendelkezések tekintetében tartalmaz a támadott ítélet(ek) alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést.
- [16] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [17] 3.2.1. Az Abtv. 27. §-ában meghatározott egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozó mint az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló per alperese nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [18] Az indítványozó a rendelkezésre álló rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, az alkotmányjogi panasz a Fővárosi Törvényszék jogerős ítélete ellen irányul. Mivel a támadott jogerős ítéletben elbírált követelés

az egymillió forintot nem éri el, a Pp. alapján az indítványozó a döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet nem terjeszthetett elő.

- [19] 3.2.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [20] Sem az Alaptörvény indítványozó által általánosságban hivatkozott I. cikke, sem pedig annak külön is megjelölt (3) bekezdése nem tartalmaz olyan, az indítványozót megillető Alaptörvényben biztosított jogot, amelynek sérelmére alkotmányjogi panaszt lehet alapítani, így az indítványozó ezekkel kapcsolatos érvei az Abtv. 27. §-a alapján nem képezhetik érdemi vizsgálat tárgyát.
- [21] Az indítványozó által állított egyéb alapjogi sérelmekkel [Alaptörvény XIII. cikk, XXIV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései] összefüggésben előadott érvek valójában az ügyben meghozott, az indítványozó számára sérelmes bírósági döntés megállapításainak tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáján alapulnak.
- [22] Az eljáró bíróságok döntéseik indokolásában részletesen számot adtak arról, hogy a fizetési felszólításokat kiküldő, illetve a fizetési meghagyásos eljárást kezdeményező parkolási társaság személyében a fizetési meghagyásos eljárás folyamatban léte alatt történt változás (a társaság megszűnése) hogyan befolyásolta az ezen eljárás nyomán (végül, a jogutódlás tényének közjegyző általi megállapítását követően) megindult perben a felperes jogutód perbeli legitimációját. A döntések tartalmazzák az ehhez vezető folyamat (az aktanyomat közjegyzőnek történő többszöri visszaküldése, a per folyamatba tételéhez szükséges, a jogszabályi feltételek biztosítására irányuló közjegyzői eljárások lefolytatása, végzések meghozatala) leírását, az ennek végigviteléhez szükséges bírósági végzések eljárásjogi jellegét, illetve az ezekkel kapcsolatos, a jogorvoslat lehetőségével összefüggő indítványozói kifogások elbírálását. A döntéseikben a bíróságok – egybehangzóan – állást foglaltak abban a kérdésben, hogy a fizetési felszólítások megküldésének tértivevény helyett postakönyvvel történő bizonyítása az ügy érdemi elbírálására a vonatkozó törvényi rendelkezések alapján milyen hatással van (a feladás tényét bizonyítják ugyan, de a kötelezett általi átvétel tényét nem, az elévülést pedig nem szakítják meg; utóbbinak viszont nincs jelentősége, mivel az eljárási cselekményekre az elévülési határidőn belül került sor). A tényleges parkolási események kapcsán a bíróságok a jogszabályok alapján a bizonyítást lefolytatták, a rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat azok megfeleltetése szempontjából is értékelték, az ezen bizonyítékokra alapított döntéseik indokairól számot adtak. Az indítványozónak a fizetési felszólítások tartalmával, azok egyes tételeinek megengedhetőségével kapcsolatban a jogszabályokra történő hivatkozással állást foglaltak, a kisértékű perekre vonatkozó időszerűségi követelmények sérelmével kapcsolatos kifogással összefüggésben pedig a törvényszék kifejtette, hogy arra nézve az indítványozó érdemi indokolást nem terjesztett elő, az iratokból pedig a bíróság mérlegelése szerint a határidők sérelme nem volt megállapítható. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó valamennyi, az alaptörvény-ellenesség tekintetében kifejtett érve és hivatkozása az eljáró bíróságok által elbírálásra került már az eljárások során is. A támadott döntésekből megállapítható, hogy milyen – az indítványozóétól eltérő – (szak)jogi érveken, törvényértelmezéseken alapult az indítványozó marasztalása; olyan lényeges indítványozói hivatkozás, kérelem, amelyet a bíróságok az arra vonatkozó indokolás mellett ne bíráltak volna el, az iratokból nem volt feltárható.
- [23] Figyelemmel a fentiekre nem alkotmányossági, hanem polgári jogi tény- és szakkérdésnek minősült annak eldöntése, hogy az indítványozónak a perben történt marasztalása alapos volt-e. Az Alkotmánybíróság azonban az ezzel kapcsolatos következetes gyakorlata értelmében alkotmányjogi panasz alapján eljárva is csak az alkotmányossági szempontokat vizsgálja, tartózkodik attól, hogy a tényállás megállapítására, a jogszabályok értelmezésére és azok alkalmazására hivatott bíróságok tevékenységét felülbírálja. Az Alkotmánybíróság ismételten rámutat arra, hogy „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {elsőként lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Amennyiben az alkotmányjogi panasszal támadott bírói ítélet kapcsán megállapítható, hogy az valamennyi, az ügy szempontjából lényeges kérdés vizsgálatára kitér, az értékelés szempontjairól megfelelően számot ad „[A]z Alkotmánybíróság [...] a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja

azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]} {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}.

- [24] Az indítványozó által támadott bírósági döntések ezért – a jelen ügyben feltárható összefüggések alapján – egyik, az indítványozó által megjelölt alaptörvényi rendelkezés alapján sem képezhettek érdemi vizsgálat tárgyát.
- [25] Az Abtv. 51. § (1) bekezdése értelmében: „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény, valamint e törvény szerint arra jogosult indítványa alapján jár el.” Az e rendelkezésben foglalt indítványhoz kötöttség főszabályát törli át az Abtv. 52. § (2) bekezdése, amely alapján: „[a]z Alkotmánybíróság által lefolytatott vizsgálat a megjelölt alkotmányosági kérelemre korlátozódik. Ez a rendelkezés nem érinti az Alkotmánybíróságnak a 28. § (1) bekezdésben, a 32. § (1) bekezdésben, a 38. § (1) bekezdésben és a 46. § (1) és (3) bekezdésben meghatározott, hivatalból megtehető megállapításokra vonatkozó hatáskörét, valamint az Alaptörvény 24. cikk (4) bekezdésében foglaltakat.” Az Abtv. 28. § (1) bekezdése szerint pedig: „[a]z Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.” Az Abtv. ezen rendelkezései alapján az indítványozó ezen kérelmét nem lehet alkotmányjogi panasznak tekinteni, csak az Alkotmánybíróság hivatalból történő eljárása kezdeményezésének. Jelen ügyben azonban az Alkotmánybíróság nem látta szükségesnek az Abtv. 28. § (1) bekezdése alkalmazását {lásd korábban pl.: 3085/2016. (IV. 18.) AB végzés, Indokolás [40]–[41]}.
- [26] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az nem felel meg az Abtv. 29. §-ában, illetve 27. §-ában írott feltételeknek, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. szeptember 26.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2054/2016.

